

Štev. 10.

V Ljubljani, 1. vinotoka 1906.

Leto VII.

Zakaj je gozd žalosten ?

Stresla vejica se drobna,
ptička nanjo sela je
in skoz gozd v večeru tihem
pesemco zapela je :

„Preletela ptička drobna
sivih petsto sem gorá,
dolgih dni sto sem hitela
preko širnega poljá.

Tamkaj v daljnem, sinjem jugu
sanja solnčni domek moj,
v sencah mirnih in zelenih
sniva mehko tih pokoj.

Ali Vile, zlate Vile
v noči šle so v tuji kraj —
in ob tihi, mirni Krki
ne zveni več pesem zdaj.

Šle v meglici snežnobeli
na planine v log so skrit,
in z rosico grenko spremljal
lunin jih je bleđi svit.

Vstali škrateljčki na trati
in povsili obraz :
solze gorke v bele brade
padale so jim tačas.

Oprtili torbe težke,
vzeli palico v roké —
v tisti noči so otožni
v nepoznane šli goré. —

Sredi Krke, temne Krke
vstal je Muk, povodni mož,
in ob bregu v beli noči
venec splel je mrtvih rož.

„Glavo sivo si okrasim
v teh valovih še enkrat“ —
In valovi mehki Krke
zrli so ga zadnjikrat . . .

Tiho jutro je budilo
ptice sredi gozdnih vej,
pa otožno pohitelo
preko polja je naprej.

Žalostne so vstale ptice,
žalosten je molčal gaj —
ah, saj radost več ne hodi
zdaj po gozdu kot nekđaj . . .

Šel je fantič, ki po logu
ptičke peti je učil,
škrateljčkom na trati sviral,
sviral krogu gorskih Vil.

Šel je in se več ne vrne . . .
šel črez petsto je gorá,
srce tožno mu je bilo,
solza mu v očeh bilà. —

In osamljen gozd zeleni
zdaj ob Krki tam molči,
pesmi več o mlinarjevi
Anici zdaj k njemu ni.

Šle so ptičke v svet zeleni,
v svet zeleni šla sem jaz,
pa poslušam, kje začula
fantiča bi tihi glas . . ."

Slušal ptičko sem srebrno,
pa mi bilo je hudó:
z roko sem zakril oči si
in zaplakal sem gorkó . . .

Josip Vandot.

Delež mladosti.

*Le cvetjé in petjé in smeh
in vroča ljubezen v očeh
in v srčecu sreča brez mej
mladosti je delež — juhej!*

*Vse zlato nebo se žari
v veselje veselih oči,
krilatoj popevke pojo,
da radost rosi nam oko,*

*In rajsko nam cvetjé prek trač
razstresa devojka pomlad,
vsa polja, dobrave dehté,
in radosti vriska srce . . .*

Sokolov.

Nebeško cvetjé.

*Siplje cvetjé
iz nebes
vse dehteče —
pravzares!*

*Pridi, deček,
vence vij,
veži šopke —
holadri!*

*Angelcem jih
podariš,
glavice jim
okrasiš.*

*Vsi hvaležni
te zato
bodo vzeli
gor v nebo.*

*Tam boš vedno
ves vesel
z njimi slavo
Bógu pel . . .*

Sokolov.

